

vadž vytykány nedostatek není s to, aby zabránil úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení rozepře. Dle §u 191 c. ř. s. přerušeni m ů ž e, ale nemusí býti nařízeno a to ani tehda ne, když by rozsudek trestního soudce byl pro civilního soudce dle §u 268 c. ř. s. závazným. Musíť býti civilní soudce především proniknut vědomím, že mu civilní řád soudní dává dostatečně prostředky, aby učinil samostatně potřebná zjištění skutková a prostředky svými vystačil. Pak ovšem dá ku přerušeni jenom za zvláštních naléhavých okolností dojíti. Že by byly tyto v tomto řízení, nedá se usuzovati.

Čís. 2415.

Tím, že otčím přiměl svého pastorka k tomu, by mu konal služby, ač chtěl službu nastoupiti jinde, byl založen služební poměr, třebas nebyla umluvena mzda.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 376 23.)

Žalobkyně domáhala se na svém otčimu zaplacení mzdy za práce, jež konala v jeho domácnosti. O b a n i ž š í s o u d y žalobě vyhověly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Nelze přisvědčiti odvolateli, že nemůže býti řeči o vzniku služební smlouvy mezi ním a žalobkyní. Jakmile odvolatel, ač věděl, že žalobkyně má ujednanou službu u K-ových a že zjednána jest, jak jest na snadě, za obvyklou tenkrát mzdu, naléhal na to, by do služby nechodila, nýbrž zůstala pracovati doma, a dodal, že nebude zkrácena, projevil tak vůli, že chce, by žalobkyně zůstala u něho pracovati za úplatu, způsobem, který podle §u 863 odstavec prvý obč. zák. v uvážení veškerých okolností neponechával rozumného důvodu, by o něm bylo pochybováno. Tomuto projevu odvolatelovy vůle, která směřovala k získání pracovní síly žalobkyně za úplatu, žalobkyně jinak nerozuměla a nemohla rozuměti, než jak právě uvedeno, a že tomu tak bylo, projevila jasně tím, že vrátivši závdavek, zrušila služební (čelední) smlouvu s K-ovými ujednanou. Odvolateli tento souhlas vůle žalobkyně s jeho vůlí, výše zmíněným způsobem projevenou, stal se známým prostě skutečností, že žalobkyně ke K-ovým sloužiti neodešla. Tak vznikla mezi stranami služební smlouva (§ 1151 odstavec prvý obč. zák.), podle které náleželo žalobkyni konati odvolateli práce, potřebné v jeho domácnosti a hospodářství, a podle které on byl povinen platiti jí za výkon prací těch odměnu. Mezi stranami nebyla ujednána ani určitá úplata, ani že výkon prací těch bude bezplatný a platí tudíž podle §u 1152 obč. zák. mezi stranami za ujednanou úplatu přiměřená. Tvrdí-li odvolatel, že mu nenapadlo zjednávat do služby žalobkyně, pro kterou vůbec neměl práce, a že jen z milosrdenství trpěl, aby jeho manželka poskytovala své dceři potřebnou stravu, za kterou tato vykonávala nějakou, ovšem nepatrnou službu, odporuje toto jeho tvrzení skutečnosti, jak výše uvedeného projevu jeho vůle, jemuž žalobkyně jinak ani rozuměti nemohla, tak i ustavičného, tolik let trvajícího výkonu prací v odvolatelově domácnosti a hospodářství žalobkyní. Stejně jest nesprávná další výtká odvolatelova, že kdyby

se žalobkyni jednalo o nějakou službu u něho, byla by hned ke konci prvního roku na něm žádala ujednání úmluvy o mzdě a její výši. Žalobkyně nepotřebovala tak činiti, když měla s odvolatelem služební smlouvu již ujednanou, a nárok na přiměřenou úplatu byl jí zabezpečen předpisem §u 1152 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nelze uznati opodstatněnost dle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněného důvodu dovolacího. Že by byla služební smlouva mezi stranami nevzešla z důvodu, že při úmluvě o ní nebyly ujednány ani »nějaký čas« ani výše mzdy, a také pro nedostatek služebního místa, spočívá na právně mylném výkladu zákona dovolatelem. Z §u 1158 odstavec druhý obč. zák. plyne, že při služební smlouvě vyjednání nějakého času se nevyžaduje, »nějaký čas« vůbec není určitým časem. Okolnost, že nebyla vyjednána mzda, je s ohledem ku §u 1152 obč. zák. rovněž nerozhodna. Zvyklostem poctivých styků by zajisté se přičilo, kdyby mělo býti přepokládáno o žalovaném s hlediska §u 863 obč. zák., když on dle zjištění odvolacího soudu žalobkyni přiměl, aby nenastupovala placené služby, že budou její služby u něho bezplatny. Postačí po této stránce poukaz na dotýčnou část důvodů odvolacího rozsudku, jež dovolací soud sdílí. Není nesprávným posouzením právním, že ku služební smlouvě mezi stranami nemohlo dojíti pro nedostatek služebního místa, nýbrž jde po této stránce o brojení proti ocenění důkazu znaleckého, podle něhož odvolací soud zjistil, že se žalovaný v určitých obdobích bez pomocné síly neobešel, tedy že »služební místo« odvolacím soudem zjištěné u žalovaného bylo.

Čís. 2416.

Ten, komu přísluší »výhradné používání celého bytu«, může do něho přijati též své dospělé děti, postrádající vlastní domácnosti.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 383/23.)

Smlouvou ze dne 22. března 1919 prodali manželé Štěpán a Marie M-ovi žalobci dům č. p. 206 v L. Ve smlouvě bylo též stanoveno, že se vyhrazuje »ve prodaném domě č. p. 206 v L. se stavební parcelou a zahradou pro otce spoluprodávajícího Štěpána M-a, totiž pro Augustina M-a, následovní, úplně bezplatné a až do úmrtí Augustina M-a nezkráceně trávající p r á v o b y t u: Výhradné užívání celého jednoho bytu, sestávajícího z pokoje a kuchyně v pravo na brambory a na potraviny s místem na pudě a obvyklá nutná práva takového bytu.« Augustin M., jsa stár a neduživ, vzal si k sobě své bezdětné zletilé děti Ferdinanda a Růženu, které právě byly bez zaměstnání. Žalobě, již vlastník domu domáhal se na Augustinu, Ferdinanda a Růženě M-ových uznání, že právo bytu přísluší pouze Augustinu M-ovi a že ze žalovaných Ferdinanda a Růženy M-ových přísluší právo spoluužívati bytu jen tomu,